

ELS
HEREUS
DEL
TERCER REICH

IVAN LLAMBÍ

Columna

IVAN LLAMBÍ
ELS HEREUS DEL
TERCER REICH

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2014
© IVAN LLAMBÍ, 2014
IL·LUSTRACIONS DE L'INTERIOR DE MARTA VILASECA
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1867-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.002-2014
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Fa molt de temps que esperen venjar-se, molt de temps de preparatius llargs i costosos, i ara per fi estan a punt d'assolir el seu objectiu.

Reunits com cada primer diumenge de mes, els vuit membres de la germandat brinden amb un bon conyac per celebrar el que fa tant de temps es van prometre.

Al voltant de la taula de fusta massissa, alcen els gotos amb la mà esquerra, deixant entreveure l'anell que els recorda els seus orígens, un anell que mostra qui són realment, un símbol perseguit però que han sabut amagar amb enginy als ulls de la gent.

Ara, reunits un cop més a la sala que durant els últims anys els ha servit per mostrar-se realment com són junt amb els seus semblants, tenen al rostre un somriure de venjança.

—Germans —diu qui durant tant de temps va ser el líder dels vuit—, ja falta poc perquè tot acabi. Perquè arribi la nostra venjança. Perquè les nostres famílies puguin descansar en pau. Arribem a la fi del camí i ben aviat aconseguirem el nostre objectiu. Alceu els gotos i

brindeu amb mi per aquest dia tan assenyalat que recordarem durant la resta de les nostres vides.

Ajuntant els vuit gots, les vuit veus s'uneixen en un sol crit que ressona a tota la sala:

—*Heil!*

*Diumenge 21 de novembre, 18.00 h,
pantà de Foix. Alt Penedès*

—**P**apa! Papa! No puc recollir la canya de pescar, em sembla que se m'ha enredat amb alguna cosa! —va dir en Blai al seu pare mentre intentava recollir els estris de pesca a la riba del pantà de Foix, a Castellet i la Gornal.

—Cony de crio! No n'aprendràs mai! L'única cosa que saps fer bé és matar zombis al videojoc dels nassos, però quan em desenganxo de la teva mare per una estona i et porto a pescar, sempre la cagues a última hora, quan ja no es veu res! —li va recriminar el seu pare—. A veure, porta cap aquí!

En Joan va treure de mala manera la canya de pescar de les mans del seu fill i va començar a recollir el fil. Costava molt i molt, però no semblava estar enganxat del tot, ja que lentament podia anar recollint-lo. En Joan va demanar ajuda als dos amics que l'acompanyaven en aquell desastrós dia de pesca.

Desistint de recollir el fil amb el carret, van optar per estirar-lo directament, i a poc a poc va anar cedint a la força que exercien els tres homes.

Minuts més tard, de les aigües del pantà i lligada al fil

de la canya de pescar va aparèixer una forma estranya que no s'assemblava a cap peix conegut.

Quan van reconèixer de què es tractava, solament una cosa va ressonar més que els xiscles d'en Blai: els crits del seu pare i dels dos amics quan es van adonar del que havien pescat.

*Diumenge 21 de novembre, 18.30 h,
Sant Feliu de Llobregat*

La Laia estava asseguda a la seva taula de treball, a la sala de comandament de la Regió Policial Metropolitana Sud a Sant Feliu de Llobregat. Les patrulles ja li havien donat les dades de sortida i estava contenta perquè aquella nit li havia tocat la conferència de ràdio on treballava el seu marit. També, sigui dit de passada, esperava tenir unes hores de relativa calma, cosa que ja li anava bé l'últim dia de la setmana.

La tranquil·litat, però, va desaparèixer a l'instant quan la pantalla del seu ordinador li va mostrar una carta del 112, el telèfon d'emergències.

En llegir-la, la Laia es va sorprendre. Automàticament es va girar cap al seu comandament, que es trobava unes taules més enrere, i li va fer un senyal inequívoc que hi havia una cosa important i que estigués atent a aquella conferència.

Avís 112, trucant informa que estava pescant al pantà de Foix (Castellet i la Gornal) i ha trobat cadàver d'una dona dins l'aigua. Avís SEM, avís bombers.

Tot seguit la Laia va posar en coneixement d'aquest avís el cap de torn de Vilafranca, el sergent de la comissaria que es feia càrrec de gran part de l'Alt Penedès. Aquest li va dir que enviés l'indicatiu Gotim 120, el que estava disponible en aquella zona, mentre ell agafava el cotxe i també s'hi dirigia.

La Laia sabia que el Gotim 120 el formaven el seu marit, l'Ignasi, i en Junou, àlies *lo Petit*, un gran amic seu de les terres de ponent. Gran en molts aspectes, perquè, tot i que el seu home feia gairebé un metre noranta, en Junou li treia ben bé un pam.

Li va saber greu enviar-los a una actuació tan desagradable, però sabia que la feina era la feina i no podia triar.

—Gotim 120, Gotim 120, aquí Garraf zero! —va comunicar la Laia per l'emissora.

—Endavant! —va respondre la veu d'en Junou.

—Sí, miri, adreci's al pantà de Foix, concretament a la zona de pesca que hi ha abans de la presa. El requeridor informa que estava pescant i s'ha trobat el cadàver d'una dona dins l'aigua.

—Rebut! Ara mateix hi anem.

L'Ignasi i en Junou van intercanviar una mirada d'estupefacció.

—Comencem bé el diumenge, nano! —li va comentar en Junou.

—Ja ho pots ben dir! Te'n recordes, quan et vaig explicar que si algun dia buidaven el pantà de Foix tindríem més d'una sorpresa? Doncs mira, sense buidar-lo ja n'hem tingut una —li va contestar l'Ignasi.

—Tens més raó que un sant. Quan van clausurar aquest pantà jo encara era guàrdia civil, i en aquell temps ja vam recollir uns quants cotxes robats que acabaven al fons de

l'embassament. Doncs imagina't tot el que hi pot haver sota l'aigua avui dia.

L'Ignasi i el seu company es trobaven patrullant per la població de Santa Margarida i els Monjos quan van rebre l'avís de la seva sala de comandament. Conduïa l'Ignasi, que va accelerar mentre en Junou activava els senyals acústics i lluminosos. Van agafar la carretera que va des del barri de la Ràpita fins al mateix Castellet, van travessar els nuclis urbans de les Masuques, Torrelletes i Castellet, i al cap de deu minuts van arribar al lloc.

Van ser els primers d'arribar, ja que, al contrari de les ambulàncies o els bombers, que es troben aturats en una central, ells ja eren al carrer i en moviment, i això disminuïa el temps de resposta en un incident d'aquestes característiques. Per una banda, havien de comprovar que es tractés de debò d'un mort i no d'una persona ferida que semblés morta, com a vegades passava. I per l'altra, en el cas que es tractés d'un cadàver, calia mantenir la gent allunyada de l'escena perquè no la contaminessin.

En arribar al lloc, es van trobar amb un grup de gent a prop de l'aigua. L'Ignasi va comunicar la seva arribada a la central, van baixar del cotxe i es van abrigar, ja que, segons el termòmetre del vehicle, estaven a tan sols cinc graus sobre zero. Un cop agafades les lots, es van dirigir a l'indret on hi havia les persones.

En Joan amb el seu fill i els dos amics havien passat la tarda en una zona comuna de pesca a peu de la carretera. S'hi havia d'accedir caminant, però tan sols hi havia uns trenta metres de la carretera a l'aigua.

Els agents van demanar que s'apartessin del lloc a una distància prudencial i van abalisar tota la zona, tal com

marca el protocol en aquests casos. Mentre esperaven que arribés el sergent cap de torn, els agents es van adonar que, tal com deia l'avís, es tractava d'una dona, però que ja presentava un estat avançat de descomposició. Sense voler tocar el cadàver, tal com marquen les normes, l'Ignasi i en Junou van agafar totes les dades dels testimonis.

Mentre les passaven a la Laia, el cap de torn va arribar al lloc al mateix moment que les ambulàncies del SEM i els bombers.

—Et sona qui podria ser? Recordes que hagi desaparegut alguna dona últimament per la zona? —va preguntar en Junou a l'Ignasi.

—Ni idea, nen, no em sona pas. No fa gaire, a les últimes riuades, sí que va desaparèixer un home gran, però al cap de poc temps els submarinistes dels bombers el van trobar a l'entrada del pantà. Però no recordo cap avís de cap dona desapareguda, i estant submergida dins l'aigua significa que tampoc ha de fer tant de temps que ha desaparegut, ja que els peixos no n'haurien deixat més que els ossos.

—Pots comptar que segurament aquesta dona anava caminant per aquí de nit i algun bèstia la va envestir i la va tirar directament a l'aigua.

—No sé què li devia passar, però del que estic segur és que algú la va ficar dins l'aigua expressament.

—I per què ho penses, això? —li va preguntar lo Petit.

—Si t'hi has fixat, al turmell esquerre hi té una marca circular que li ha segat la pell, i no són pas mossegades dels peixos, ja que és massa rectilínia per ser obra d'un animal. El cos es troba en un estat avançat de descomposició, però la marca que té al turmell presenta una coloració diferent a causa de l'acumulació de sang en aquella zona. Jo diria que aquesta dona estava lligada a algun pes amb

una corda i se n'ha desenganxat a causa de la putrefacció del cos o de la corda. Però, en fi, això són suposicions meves i ja saps que m'encanta muntar-me pel·lícules.

—Ostres! Què hi fas, tu, a seguretat ciutadana, Sherlock? —va bromejar el company de l'Ignasi.

—Vés a cagar a la via —li va dir.

Eren aproximadament les vuit del vespre quan la comitiva judicial va arribar al lloc amb sa senyoria, la secretària judicial i el metge forense. Al cap d'uns instants també van aparèixer els serveis funeraris i una dotació del grup de rescat subaquàtic dels bombers per fer una inspecció per la zona pantanosa on s'havia trobat el cadàver. El motiu era descartar que hi hagués més persones o algun vehicle sota l'aigua.

L'Ignasi va desviar la mirada cap on es trobava la comitiva judicial. Li va costar molt aguantar-se el riure en veure com la senyora jutgessa i la seva secretària esquiva-ven els matolls i s'endinsaven per zones pantanoses amb unes sabates que tenien uns talons d'uns cinc centímetres com a mínim i unes faldilles que no els permetien fer passos de més de mig metre.

Al mateix moment va arribar una furgoneta de color blanc sense logotips. De l'interior va baixar un home de mitjana edat que es va acostar a l'Ignasi, el seu sergent i el seu company. Era l'agent de guàrdia de la unitat de la policia científica. De l'interior de la furgoneta en va treure un maletí platejat, i es va apropar al cos de la dona morta.

Un altre vehicle sense logotips va fer cap al lloc i l'Ignasi va deduir que es tractava dels companys d'investigació de guàrdia.

Durant més d'una hora i mitja els agents de la policia científica es van dedicar a recollir proves i fer fotografies del lloc, mentre els del grup d'investigació preuien declaració als testimonis. Un cop van haver acabat, la comitiva judicial, juntament amb el metge forense, va examinar el cadàver de la dona.

L'Ignasi va estar atent als comentaris del metge forense i va sentir com deia que no s'observaven signes de violència evidents, però que com que el cos es trobava en tan mal estat podria ser que se li escapés algun detall. Evidentment, tot això eren especulacions mentre no tinguessin els resultats de l'autòpsia. Del que sí que estaven segurs era que aquella dona, tal com pensava l'Ignasi, havia estat lligada pel peu amb alguna corda o cable, ja que la marca del turmell era inequívoca.

Era ja un quart d'onze de la nit quan la jutgessa va decretar l'aixecament del cadàver.

D'altra banda, els membres del grup de rescat subaquàtic dels bombers s'havien submergit per la zona propera al punt on s'havia localitzat la dona sense poder trobar res més. Com que era de nit i l'aigua estava tan tèrbola, era impossible veure res a més d'un pam de la cara. L'endemà, i amb la llum del sol, ho tornarien a intentar.

En aquell moment a la zona ja s'havia reunit una gran quantitat de mitjans de comunicació. Hi havia reporters de totes les televisions locals, comarcals, del país i de l'estat.

A l'Ignasi no li agradaven gaire els mitjans de comunicació. A ell li semblaven una espècie de voltors que sempre oloraven la presa, en aquest cas la notícia, i a la mínima els tenies per allà voltant i emprenyant. No suportava que cada cop que hi havia un moviment al lloc dels fets totes les càmeres encenguessin els focus i l'en-

lluernessin. Tampoc li feia gràcia haver de sortir a totes les cadenes en un primer pla, i més quan la majoria d'aquestes televisions ni es dignaven a difuminar la cara del policia per mantenir-ne l'anonimat.

Una vibració a la butxaca dreta dels pantalons el va treure dels seus pensaments. El número que trucava apareixia com a número ocult, i va entendre que segurament es tractava d'una trucada de la sala central o de la comisaria.

—Digui'm! —va contestar l'Ignasi.

—Hola, guapo! Com ho tenim per aquí? —va contestar la veu de la Laia.

—Hola, vida! Doncs em penso que ja ho tenim mig enllestit. Ara els de la funerària carregaran el cadàver i tothom començarà a abandonar el lloc. Com a molt es quedaran els companys de la científica per fer alguna foto més, però poca cosa.

—Molt bé, encara no heu sopat, oi?

—No. El sergent volia gestionar-nos un relleu, però com que faltava poc lo Petit i jo hem estat d'acord a quedar-nos fins a acabar. Tu ja has sopat, amor?

—Sí, m'han fet un relleu cap allà a les nou i ara ja estic a punt per continuar.

—Doncs espero que la resta de la nit sigui més tranquil·leta —va bromejar l'Ignasi.

—Jo també ho espero. Ja em direu alguna coseta quan acabeu aquí, entesos?

—Fet!

L'Ignasi va penjar, mentre observava com els membres de la funerària carregaven el cadàver a la furgoneta i tot el núvol de periodistes es dirigia en ramat cap al lloc per captar la millor instantània del moment o la millor gravació.

A més d'un periodista li hauria agradat que en Junou fos una mica més petit, ja que es va col·locar al bell mig de la trajectòria que hi havia entre les càmeres i la furgoneta de la funerària. A en Junou se li va escapar un petit somriure de plaer en veure que el seu objectiu d'emprenyar els periodistes li havia sortit bé.

—Què, noi, on anem a sopar? Que ja són les onze de la nit i a aquesta hora, i en diumenge, a pocs llocs ens serviran res —va fer a en Junou.

—Encara som a temps de sopar a Ca n'Aixelà, et sembla bé? Ens fotrem una bona escudella per entrar en calor, que m'he quedat glaçat amb tanta estona a la intempèrie. Truco per avisar que hi anem i assegurar-nos que encara tenen la cuina oberta? —va dir lo Petit.

—Vinga, fet!

Ca n'Aixelà era un restaurant conegut de la zona. Es trobava als afores de Santa Margarida i els Monjos. Era la típica masia del segle passat on molta gent celebrava convits, bodes i comunions, però també era un bon lloc on portar la parella per sopar. El cobert no era pas barat, però als agents de policia els feien un menú econòmic i els posaven en una taula en una sala privada. Així, per una banda, els agents no se sentien observats, i per l'altra, s'evitava que algun client que tingués una certa enemistat amb la policia se sentís incòmode.

Després d'una nit sense més incidents de rellevància, l'Ignasi va acabar el servei i es va acomiadar dels companys. Es va dirigir cap al garatge exterior de la comissaria per agafar el seu Opel Corsa de l'any 92.

A causa de les baixes temperatures de la nit, el petit turisme no es va engegar fins al quart intent i va haver de

llançar una mica d'aigua per sobre del parabrisa per desfer el glaç acumulat.

Vint minuts més tard va arribar a casa seva, una torre aparellada als afores de Sant Sadurní d'Anoia. D'obra vista de color marró fosc i amb finestres d'alumini de color gris que imitaven una mica l'estil anglès, constava de garatge, dues plantes i unes golfes. La casa tenia bastantes habitacions, però a l'Ignasi en particular n'hi agradava una: el seu despatx. La Laia no li va posar cap objecció perquè el decorés al seu gust, i ell, com que sempre li havia encantat tota la història relacionada amb la segona guerra mundial, en va recrear un dels anys quaranta. Tenia la típica taula de fusta de l'època, un llum metàl·lic, un telèfon retro i la llibreria amb tots els llibres i DVD sobre la segona guerra mundial i els seus desagradables esdeveniments. Llibres sobre els camps de concentració, sobre armament, fins i tot tenia quadres a les parets amb fotografies de tancs i batalles, com la d'Iwo Jima.

L'única cosa moderna que tenia era l'ordinador de taula, ja que als anys quaranta no existien, i els que hi havia ocupaven habitacions senceres.

L'Ignasi va desfer la roba bruta al cubell mentre sentia com la porta del garatge s'obria i grinyolava donant la benvinguda a la Laia.

Abans d'anar a dormir van decidir treure a passejar els dos pastors alemanys.

L'Ignasi va informar la seva dona de com havia anat la trobada de la dona morta i dels detalls macabres que havia vist al lloc dels fets.

Eren gairebé les vuit del matí quan l'Ignasi i la Laia, després d'una bona dutxa, es van quedar adormits al llit.

*Dimecres 24 de novembre, 14.00 h,
Sant Sadurní d'Anoia*

La Laia i l'Ignasi estaven acabant de preparar el dinar.

—Podríem encendre una mica la calefacció, no creus? Que m'estic gelant! —es va queixar l'Ignasi.

—Doncs jo no tinc gens de fred —li va respondre la seva dona.

L'Ignasi la va repassar amb la mirada.

—És clar, amb aquesta cabellera tan llarga, segur que estàs ben calenteta, tu! Però jo vaig rapat i noto més el fred, saps?

—Rapat...? Vols dir calb, oi? —li va respondre ella amb un somriure malèvol.

—Perdona, bombó, calb és el qui va rapat sense voler-ho, i jo m'he rapat expressament. Hi ha una gran diferència! —li va dir mentre l'envoltava amb els braços i li feia un petó.

Un cop preparat el menjar, es van asseure a la taula de la cuina i van connectar el petit televisor que penjava d'una de les parets. Com de costum, van posar les notícies de la televisió autonòmica.

Després de repassar l'actualitat internacional, una informació més propera va captar l'atenció de tots dos:

—Gràcies a l'autòpsia, s'ha pogut identificar el cadàver de la dona trobada diumenge passat al pantà de Foix. Es tracta de Josephine Lawrence, professora de la Universitat Autònoma de Barcelona, de quaranta anys i nascuda a Anglaterra, però resident a Catalunya des de fa quinze anys i que va desaparèixer, en estranyes circumstàncies, de la seva residència de Barcelona el mes passat. A causa del secret del sumari no s'han pogut revelar a aquests mitjans les causes exactes de la mort. El cos serà enterrat al cementiri de Montjuïc de Barcelona aquesta mateixa tarda. La senyora Lawrence estava casada amb un professor de geologia de la Universitat de Barcelona i no tenia fills.

—Ja han identificat aquella dona! —va exclamar la Laia.

—Doncs sí. Com que vivia a Barcelona, era normal que no em sonés la seva desaparició. Segurament la van denunciar directament a la comissaria i el Grup de Persones Desaparegudes no en van fer rebombori per no aixecar la llebre —va comentar l'Ignasi.

—Potser sí. Però em pregunto si van demanar algun rescat, la seva família no el va pagar i aquest fet va causar que la matessin.

—No ho sé. En fi, m'hauré d'afanyar si no vull arribar tard al curs que faig a Barcelona.

A les quatre de la tarda, l'Ignasi havia de ser en un local del sindicat de la policia per fer l'examen presencial d'un curs *on-line*. S'hi havia inscrit per reciclar-se una mica i de passada aconseguir el màxim de punts de cursos per al proper concurs general del cos dels Mossos.

No havia passat ni mitja hora que l'Ignasi ja havia enllestit l'examen presencial tipus test i es dirigia a agafar el seu vehicle.

Després de pagar una desorbitada xifra d'euros per poc més de mitja hora d'estacionament, i maleint la gran ciutat, es va encaminar cap al carrer Marina amb la intenció d'agafar la ronda del Litoral i tornar cap a casa.

Es va aturar en un semàfor a l'inici del carrer Marina, en una rotonda davant la torre Mapfre i l'hotel Arts. A ell, que era de poble, el posava nerviós veure tanta gent junta a la ciutat, però li encantava contemplar unes infraestructures tan colossals, sobretot perquè l'edificació més gran del seu poble era l'església.

La botzina del cotxe del darrere el va treure dels seus pensaments, però també el va empipar veure que els altres vehicles ja tocaven el clàxon quan el semàfor encara estava en vermell. L'Ignasi no entenia les ànsies que tenia la gent de ciutat.

A la ronda la velocitat estava limitada. Ja li anava bé, a l'Ignasi, perquè el seu cotxet no tirava gaire més. Sabia que tard o d'hora se n'hauria de comprar un de nou. Tot i que aquell vell i petit Corsa consumia molt poc i anava la mar de bé per aparcar, l'Ignasi amb prou feines hi cabia, i a un home alt i musculat com ell li quedava més bé un cotxe més gran. De fet, a tots els homes els agraden els cotxes enormes i potents. La seva dona sempre se'n burlava, d'això; deia que els homes es pensen que la grandària i la potència del seu cotxe és directament proporcional a la grandària i la potència del seu penis.

Mentre circulava per la ronda del Litoral va observar, a l'esquerra, la Zona Franca amb el port. Li va encantar la imatge dels transatlàntics de luxe amb tots els llums encesos en caure la foscor. En mirar els cartells de la ronda, va llegir el que indicava la següent sortida: CEMENTIRI DE MONTJUÏC.

Llavors va recordar l'informatiu del migdia. La notícia sobre la dona morta anunciava que l'enterrament es faria aquell mateix dia.

L'Ignasi va pensar que seria una bona idea passar pel cementiri, així tindria l'oportunitat de donar el condol a la família, tot i que no sabia a quina hora enterraven la senyora Lawrence. De fet, ell va ser una de les primeres persones que va veure el cadàver, i una de les coses que més molestava l'Ignasi era que havia vist moltíssima gent morta i mai havia pogut donar el condol a cap família.

Finalment, l'Ignasi va girar a la dreta i va agafar la sortida que el portava a l'entrada del cementiri de Montjuïc. En arribar es va aturar davant la caseta del vigilant de seguretat per preguntar sobre l'enterrament. Va estar de sort. L'acte es feia en aquell mateix instant al carrer número 23.

El cementiri era exageradament gran. Va mirar la multitud de nínxols que s'observaven a banda i banda del carrer. Tal com passa en vida, en la mort també existeixen les classes socials. Hi havia làpides per a tots els gustos i per a totes les butxaques. Hi havia nínxols apilonats en parets que semblaven interminables. D'altres eren a terra amb una làpida amb el nom del difunt, a vegades amb alguna fotografia... Pujant per l'escala social dels no vius, podies trobar autèntics palaus. Nínxols que disposaven de més metres quadrats que la majoria dels pisos en què vivia la gent de Barcelona.

L'Ignasi va esbossar un somriure sarcàstic quan va pensar que, per sort o per desgràcia, avui dia, encara que fossis multimilionari, no et podies escapar de la mort, com a molt, només podies retardar-la.

Va veure el cartell que indicava l'entrada al carrer número 23 i va girar. En entrar, va trobar el lloc de l'enterrament, ja que hi havia una multitud de persones i el cotxe fúnebre. No li va costar gaire endevinar qui era el marit de la senyora Lawrence.

La gent que era present a l'enterrament anava passant, d'un en un, pel seu costat i li donava el condol.

Era un home alt com l'Ignasi, de complexió forta, i tenia els cabells castanys pentinats amb la ratlla al mig. Vestit de dol rigorós, agraïa que haguessin assistit a la cerimònia, mentre, visiblement emocionat, intentava reprimir les llàgrimes per la mort de la seva dona.

L'Ignasi va esperar que finalitzés la cerimònia i, abans que el marit de la difunta pugés al vehicle, se li va acostar.

—Dispensi, vostè és el marit de la senyora Lawrence, oi? —li va preguntar respectuosament l'Ignasi.

—Sí, i vostè qui és? No em sona. Que el conec? —li va preguntar, estranyat, l'afligit home.

—Em dic Ignasi i vaig ser el primer agent de policia que va arribar al lloc on van trobar la seva dona. Ahir, mentre mirava les notícies, em vaig assabentar que feien l'enterrament aquí i em sentia en la necessitat de donar-li el condol per aquesta desgràcia.

—Gràcies, Ignasi, és tot un detall per part seva. Em dic Joan Cabrera —va respondre, allargant-li la mà.

—Tant de gust de coneixe'l, senyor Cabrera. Em sap molt de greu el que ha passat —va dir, mentre encaixaven de mans—. Si el puc ajudar en el que sigui, no dubti a demanar-m'ho.

—Gràcies, Ignasi... Bé, doncs ara que ho diu... Ignasi, potser sí que em podria ajudar. Per molt que ho he intentat, ningú m'ha sabut dir on van trobar exactament el cadàver de la meva dona. Només sé que la van localitzar

al pantà de Foix, però ningú me n'ha sabut dir el punt exacte. Ha de comprendre que podria ser l'últim lloc que va veure en vida i voldria fer-hi una ofrena. M'agradaria poder deixar-hi un ram de flors o alguna cosa per l'estil.

L'Ignasi sabia que segurament la senyora Lawrence ja era morta quan la van tirar a l'aigua del pantà de Foix, però aquesta informació no la diria al seu marit ni boig, i encara menys en aquell moment.

—Seria un plaer per a mi explicar-li on la van localitzar, però difícilment sabrà on és si l'hi explico ara. Tinc memòria fotogràfica dels llocs, però per molt que l'hi expliqui, dubto que el pugui trobar. La van localitzar en una zona de pesca poc senyalitzada i en un dels molts revolts que té la carretera del pantà.

—Doncs si em vol ajudar, fem una cosa: li dono el meu telèfon de casa i, si fos tan amable de trucar-me aquesta nit, li agrairia que m'expliqués com trobar el lloc.

L'Ignasi va accedir a la petició del senyor Cabrera, que li va donar una targeta personal amb el seu número de telèfon. Es van acomiadar amb una encaixada de mans i van quedar de trucar-se al cap d'unes quantes hores.

Un cop a dins de l'Opel Corsa, l'Ignasi va sortir del cementiri i va agafar una altra vegada l'autovia per tornar cap a casa seva. Més tard trucaria al senyor Cabrera i li donaria la informació que necessitava.